

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Va veni vremea când va fi
foamete de cuvântul lui
Dumnezeu și Biserica se va
refugia în pustie, prin
crăpăturile pământului.

De aceea vă rog să păstrați
ca pe ochii din cap Sfintele
cărți, iar însemnările scoase
din ele să nu le defăimați,
dacă n-au ceva străin de
dreapta credință.

Sfântul Ioan Iacov Românul

FAMILIA ORTODOXĂ

Cuprins

nr. 1 / 26 ianuarie 2009

EDITORIAL

Urări cu ocazia Anului Nou 3

Cât de creștin este un creștinism confortabil și recreativ 4

DUHUL SĂRBĂTORII

Ianuarie - luna mărturisirii ortodoxe 9

Mucenici ai Sfântului Munte Athos 15

AL OPTULEA VEAC

Propovăduirea religiei Noii Ere se face astăzi prin romane sau prin film 16

Politicile oficiale de reeducare a popoarelor prin propaganda homosexualității 20

Aluatul fariseilor și al irozilor - frământătura ce dospește noul guvern mondial 26

Numai prin plâns vom scăpa de primejdia lui Antihrist 32

Nu putem să rămânem nepăsători 32

CAUZELE BOLILOR

Campania de vaccinare se bazează pe o mare înșelăciune 33

Premiul Nobel a fost acordat prin mită, pentru a se asigura vânzarea Gardasilului și a Cervarixului 37

CUVÂNTUL DUHOVNICULUI

Starețul Dionisie de la Colciu despre vremurile de acum 40

CONVERTIRI ȘI MINUNI CONTEMPORANE

„Oamenii trebuie să afle, căci nu cunosc...”: Trecerea la Ortodoxie a lui Georges Lesier 44

Picături de nădejde din lacrimile sfinților - Sf. Lavrentie al Cernigovului 48

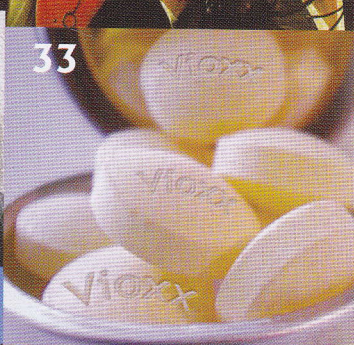
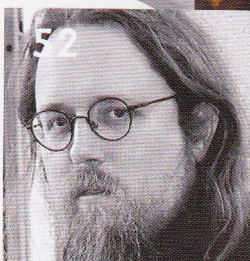
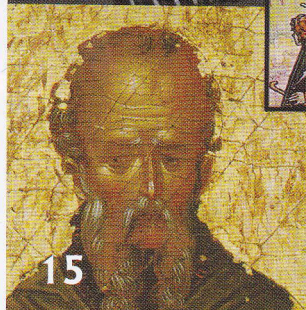
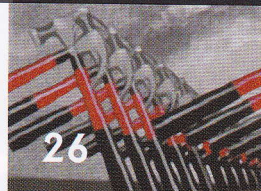
ÎN ACTUALITATE

Actualitatea în Biserică 50

Actualitatea laică 61

ÎN DIALOG CU CITITORII

65

Cât de creștin este un creștinism confortabil și recreativ?

Numărul semnal al revistei noastre a fost primit de către cei mai mulți dintre cititori drept o provocare la o lectură mai atentă a semnelor vremurilor lumii în care trăim. Și, într-adevăr, s-a dorit a fi un fel de semnal de alarmă: iată capcanele care ne stau întinse înaintea, dar să nu uităm că Hristos este cu noi.

Au fost și oameni care au avut o altă atitudine: viziunea e cam sumbră, s-a opinat. Și aici există un adevăr, căci poate că am neglijat puțin evidențierea Duhului Dătător de Viață pe care învierea lui Hristos Îl aduce în lume. Dar, pe de altă parte, urmărind divertismentul mediatic și spectacolul stradal pus în scenă cu ocazia Sfințelor sărbători, ne gândim că există și riscul ca la o astfel de atitudine să contribuie și factorii de mediu ce caracterizează societatea zilelor noastre. Nu este exclus ca mulți dintre noi, obosiți, stresați, epuizați, căutând să ne destindem puțin, să ajungem să ne rezumăm numai la perceperea sărbătorii prin prisma moș-crăciunilor înveșmântați în mantii roșii, la origine agenți publicitari ai concernului Coca Cola, uitând, totodată, ce înseamnă cu adevărat Nașterea lui Hristos.

În fapt, stăpânitorii lumii acesteia poate că asta și doresc. Știind și ei că suntem stresați și nemulțumiți de munca epuizantă și modul de viață lipsit de sens cărora îi suntem tot mai mult prizonieri,

pentru a ne crește randamentul în muncă, ferindu-ne de posibile crize de conștiință, se îngrijesc cu prisosință să fim tratați, mai cu seamă în preajma sărbătorilor, cu doze mari de divertisment. Un hohot mare de râs și un val de senzații, de emoții desfătătoare, se revarsă peste omul modern, făcându-l să uite de toate durerile. Viața merge înainte, bineînțeles, însoțită de shopping-ul corespunzător mesajului publicitar. Iar creștinismul poate fi și el introdus în ecuația aceasta atâta timp cât aduce o mângâiere psihologică, relaxându-ne astfel sistemul nervos, atâta timp cât poate ajuta la creșterea randamentului în muncă, la vânzarea produselor etc.

Creștinismul cosmetizat, mitologizat, împăciuitor, caritabil și, cel mult, moralist poate fi chiar util societății globale. Totul e să nu supere pe nimeni și să folosească sistemului. Privit din unghiul acestei logici perverse comuniștii au fost niște ageamii: în loc să se folosească cât mai bine de acest mare potențial uman care este credința, ei au luptat să o desființeze cu totul. Nu trebuiau decât să-i schimbe direcția de acțiune, să o pervertească prin imitarea ei întru cele din afară și golirea de puterea Adevărului, așa cum s-a reușit în mare parte în statele Minunatei Lumi Noi aflate dincolo de ocean și cum se

Respect pentru oameni și cărți

încearcă și la noi, și poate că i-ar fi întrecut și pe aceștia. Adică, să facă în așa fel încât cel care-și spune creștin, în loc să lupte pentru dobândirea unui loc în împărăția cerurilor, să se străduiască să participe la edificarea raiului aici pe pământ.

Din păcate, sub presiunea nivelatoare a opiniei publice configurată mediatic, omul modern a început să asocieze tot mai mult creștinismul cu ideea de relaxare, de confort psihologic și chiar de divertisment. Duhul corectitudinii politice ne asaltează prin toate canalele, încât este tot mai greu de acceptat un creștinism lucid, neliniștea cea bună în fața vremurilor în care trăim, un creștinism mărturisitor al adevărului, îndurerat în fața tot mai evidentei prigoniri a lui Hristos în cetate.

Desigur, vestea cea bună a nașterii Fiului lui Dumnezeu, al jertfei și învierii

Sale, va rămâne în veacul veacului temeul bucuriei, nădejdea izbăvirii noastre, dar această bucurie trebuie să se răsfrângă în primul rând înlăuntrul sufletelor noastre prin lucrarea harului lui Dumnezeu, căci în cele din afară este tot mai greu să aflăm pecetea mesajului evanghelic. Să ne legăm oare la ochi sau să tăcem pentru a nu strica atmosfera veselă a jocului de artificii care animă omenirea în cele exterioare, lumești, în detrimentul asumării jertfelnice a unei existențe creștine? Să hohotim de râs, când minciuna, desfrânarea și blasfemiile guvernează societatea în care trăim? Nu ne-am îndepărtat oare prea mult de adevăratul mesaj evanghelic preferând în locul Împărăției lui Dumnezeu și păcii Lui sălășluite în inima noastră lumea cu sistemele ei de asigurare și bunăstare, cu confortul și pacea ei atât de meschină?

Respect pentru oameni și cărți

„Nu suntem din această lume” (Io. 17:16)

Sărbătoarea Nașterii Domnului este una a bucuriei, dar, în aceeași măsură și a smereniei, a asumării unei condiții jertfelnice a mărturisirii împreună cu Cel care de la naștere și până la moarte a fost prigonit de stăpânitorii lumii acesteia.

Să ne amintim că Mântuitorul s-a născut într-o iesle, căci nu s-a găsit loc într-o casă pentru Fecioara care avea să nască pe Domnul. Iar Irod își pusese în gând să-L omoare înainte chiar de a se naște, deși știa cu siguranță că despre El vorbeau profeții când spuneau: „Și tu, Betleeme Efrata, deși ești mic între miile lui

Iuda, din tine va ieși Stăpânitor peste Israel, iar obârșia Lui este dintru început, din zilele veșniciei.” (Mih. 5:1) Așadar Irod era deplin conștient că nu pe Altul decât pe Fiul lui Dumnezeu se străduia să-L ucidă în nebunia lui. Pe urmă, în prima duminică de după Crăciun, în Biserică se citește Evanghelia în care se relatează fuga în Egipt și măcelărirea celor 14 000 de prunci din ordinul aceluiași tiran.

Iată, așadar, care sunt împrejurările Nașterii Domnului pe care le găsim în slujbele bisericești la care participăm.

Bucuria Nașterii Mântuitorului este

Hieronymus Bosch - Purtarea Crucii

însoțită de durerea Maicii Domnului al cărei suflet de mamă se întristează în fața nebuniei acestei lumi care nu a acceptat și nu va accepta în veac venirea Dăătorului de Viață printre noi. Hristos se naște pentru mântuirea noastră și omenirea deja Îl vânează ca să-L omoare și nimeni nu-I vine în apărare. Unde erau bătrânii Ierusalimului care aflaseră din spusele lui Irod că se va naște Domnul? I-a tulburat vestea, fiindcă își cunoșteau viața și le era frică de pedeapsă, dar cu toate acestea nu se gândeau să se schimbe, ci preferau să se alăture în tăcere lui Irod, măcar prin omisiunea mărturisirii.

În a treia zi de Crăciun Biserica deja celebrează jertfa primului mucenic – Sfântul Arhidiacon Ștefan, care cu fața sa ca un înger, Îl mărturisește pe Hristos celor care „fremătau de furie în inimile lor și scrâșneau din dinți împotriva lui” (F.Ap. 7: 54).

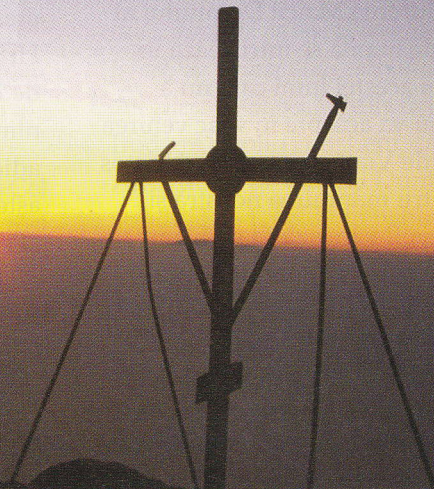
Aceasta este întâmpinarea pe care lumea o face Mântuitorului, furia criminală a lui Irod, furia celor care l-au ucis cu pietre pe Ștefan căci „lumea întreagă zace sub puterea celui viclean” (I Ioan 5:11). Și nu va fi altfel până la Cea de-a Doua Venire a lui Hristos, după cum mărturisesc Evangheliile și Sfinții Părinți. Întotdeauna lumea va prizoni pe cei care nu sunt ai săi.

Prigonirea Adevărului Întrupat și a celor ce Îl urmează era profund înscrisă în conștiința creștinilor primelor veacuri, cu adevărat viața lor fiind o continuă stare de așteptare, de veghe, de dor și iubire față de Împărăția Tatălui. Aceștia erau pregătiți pentru prigoane, deoarece

erau pregătiți pentru Împărăția lui Hristos. Își întorseseră cu totul privirea de la cele trupești, nu mai așteptau nimic de la lume, căci toată ființa lor, adică toate năzuințele, nădejțile, așteptările, erau îndreptate către cer: „Pe cruce fiind răstignit, ai adunat la Tine cetele mucenicilor care au urmat Patimii Tale, Bunule” (tropar din Rânduiala Înarmorării).

Cu noi însă lucrurile stau diferit. Veacurile au trecut, iar așteptările noastre se îndreaptă tot mai mult spre lumea aceasta. Din ce în ce mai mult, lupta noastră, dorurile noastre, scopurile noastre, chiar și atunci când au înfățișarea (dar nu și substanța) preocupărilor de credință, sunt îndreptate către lumesc, către aici și acum. Nădăduim în biruințele de aici, uitând că avem locașuri pregătite *dincolo*. Ne complicăm viața adesea inutil, intrând în mii și mii de încurcături provocate de grijiile zilei, uitând că astfel ne îndepărtăm de Împărăția pe care ne-a gătit-o Dumnezeu încă înainte de întemeierea lumii. Pe scurt, noi, creștinii, ne-am deprins prea mult cu gustul celor trecătoare, pentru a mai dori să ne îndulcim de gustarea tainei Împărăției.

Noi suntem creștinii veacului al optulea. Veacul al optulea, în tradiția Bisericii, este veacul vremurilor de pe urmă. Este veacul în fața căruia Mântuitorul, în vedenia Sfântul Ierarh Nifon al Constanțianei, a sprijinit o mână pe genunchi și cu cealaltă și-a acoperit fața și ochii și a stat așa

cugetând în Sine multă vreme, apoi a șoptit: „Într-adevar, acest veac a întrecut cu nedreptatea și cu răutatea pe toate celelalte”.

Este veacul care a cunoscut două războaie mondiale în urma cărora, după mărturia Părintelui Sofronie Saharov, harul dumnezeiesc s-a ridicat de pe pământ: „După două războaie mondiale - și războaiele sunt, prin excelență, consecința păcatului - lumea contemporană a pierdut harul Sfântului Duh.” Iar părintele Rafail Noica îl cita în continuare pe Cuviosul Sofronie: „Dacă va mai veni un război mondial, credința pe pământ va deveni cu neputință.”

Iată, acum omenirea se află în aceeași stare în care se găsea pe timpurile lui Noe, când Dumnezeu a spus: „Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceștia, pentru că sunt numai trup” (Fac. 6:3). Este veacul în care, după cum scria martirul Mircea Vulcănescu în textul reprodus în numărul pilot al revistei, nu mai este în joc doar națiunea, rasa, cultura, ci însuși chipul lui Dumnezeu din om.

De aceea credem că este o datorie de

conștiință să înfățișăm drumul fără întoarcere pe care se înscrie lumea întreagă, un drum care trece prin guvernarea mondială, prin pregătirea venirii liderului mondial, ultimul și cel mai grozav tiran al lumii. Credem că e timpul să ne trezim la realitate, să ne pregătim cu adevărat pentru Hristos și Cea de-a Doua Sa Venire. Numai astfel putem duce răutatea acestor zile și a acestui veac, după cuvântul Mântuitorului care ne zice:

„Iar când vor începe să fie acestea, prindeți curaj și ridicați capetele voastre, pentru că răscumpărarea voastră se apropie.” (Luca 21:28). Dar ce vom face, căci răutatea veacului, atunci când e descoperită, ne împinge parcă în deznădejde? Oare nu tocmai pentru aceste vremuri a rostit Domnul către Sfântul Siluan Athonitul cuvântul: „Ține-ți mintea în iad și nu deznădăjdui”...?

Ioan BUCUR